రెప్పచాటు ఉప్పెన

వరలక్ష్మికి ముందుగా సిగ్గేసింది. తరువాత వళ్ళంతా ఆవిర్లు వచ్చినట్లనిపించింది. ఎంత వద్దనుకొన్నా కళ్ళు కిందికి వాలిపోయాయి. మళ్ళీ ఓసారి అటు చూడమని మనసు హెచ్చరించింది. కిటికీ ఊచలు గట్టిగా పట్టేసుకొంది. నెమ్మదిగా తల చల్లని ఊచలకు ఆన్చింది. కళ్ళ వెంట ఇంక ఆగని కన్నీళ్ళు ముత్యాల్లా కిందికి జారాయి.

అంతకు ముందే దూరంగా మామిడి చెట్టు కింద మంచంమీద పడుకొని చదువుకొంటున్న శాంత దగ్గరికి చంద్రం పిల్లిలా వచ్చాడు. వంగి ఆమె బుగ్గ మీద నెమ్మదిగా ముద్దెట్టుకున్నాడు. చేతిలో పుస్తకం విసిరి పారేస్తూ ఆవిడ గారాలు పోయింది.

ఇంతేనా.... ఇంతేనా... ఇంతేకదా జరిగింది? మరి ఈ చల్లని ఊచలకు ఆన్చిన బుగ్గలను ఎప్పుడైనా, ఎవరైనా పరామర్శించారా? వెచ్చని ఊపిరి తన మెడ కింద తగిలిందా? వరలక్ష్మి ఇంత చక్కని రంగెలా వచ్చిందే నీకూ... గంధం గిన్నెలా ఘుమఘుమ లాడుతున్నా వెందుకే అని అడిగారా? మరి అడగరూ... వరలక్ష్మి తిరస్కారంగా వంటింటి ముందుగా ఉన్న వరండా వైపు చూసింది. ముక్కు మూసుకుని గాయత్రీ చదువుతూ, కాస్త వెనక్కూ ముందుకూ ఊగిపోతూ పొట్ట కదిలిపోతున్న శాస్త్రుల్లు.

''ఇదిగో వరం... మీ అమ్మకి 30 వేల వరకూ ఆస్పత్రిలో తగలేశాను. అవన్నీ నేను పట్టించుకోలేదనుకో. పాపం ఆవిడ అల్లా వెళ్ళిపోయింది. ఘటన. 40 ఏళ్ళకే ఆయుష్షు అయిపోయింది. సరే నువ్వు మిగిలావు. పిల్లల్ని కనిపెట్టుకు పడుండు. నీ జీవితం ఈ వంచని వెళ్ళమార్చుకో... ఇదిగో తర్వాత నన్నంటే లాభం లేదు. నేను ఆపరేషన్ చేయించుకున్నా. నాకిహ పిల్లలు కలగరు. ఉన్నదే నీ సంతానం అనుకో. ఒకవేళ నేను ఆపరేషన్ గానీ చేయించుకోకపోతే వరసాగ్గ సంవత్సరానికోళ్ళు''

రెండు మూడు పళ్ళు ఊడిపోయిన వికారపు మూతి విరసం. సాయంత్రం వేళల స్నానం ఎరుగని శుభ్రత. పిల్లలంతా నిద్రపోయాక... దొంగ పిల్లిలాగా వచ్చి అప్పుడు పెనుగులాట. తనకయితే అవసరం లేదట. కేవలం వరలక్ష్మి శ్రేయస్సు కోరేనట... 'ఛీ. ఛీ...' వద్దే వద్దు. ఆ దరిద్రపు కోరిక నాకు వద్దేవద్దు. ఈ పిల్లల చాకిరి కోసమే ఈ ఇల్లు నాకు నీడిచ్చింది. అంతేనమ్మా అంతే... వారాలు, నెలలు, సంవత్సరాలు అదేమిటో గిరుగిరున ఎలా తిరిగిపోతున్నాయో.

''ఇదిగో అత్తయ్యా కాఫీ ఇస్తావా. అయ్యో పొయ్యి మీద ఏదో పొగ వస్తోంది''

గుమ్మం దగ్గర చంద్రం దొంగ నవ్వులు నవ్వుతున్నాడు.

ఔను మాడిపోయింది. పప్పేగా పోనీ... అచ్చం నా ఆశల్లాగే మాడిపోనీ అనుకుంటూ వరలక్ష్మి నుదుటి మీద చిరు చెమటలు చెంగుతో తుడిచేసుకొంది. తన ఆలోచనల నెవరయినా కనిపెడతారో ఏమో.

డికాషన్ గిన్నెలో పోసి పాలు కలిపి అతని చేతికి ఇస్తూ ''మీ ఆవిడేదోయ్'' గాంభీర్యంగా మాట్లాడబోయినా మళ్ళీ మొహం మీదికి నవ్వులు వచ్చేస్తున్నాయ్. కాఫీ పోసిన గ్లాసు వణికిపోకుండా వుంటే మేలు.

''తగులుతుందా... అతని చేయి తగులుతుందా?''

చంద్రం ఆవిడ వంకే దీర్ఘంగా చూశాడు. మనసులో నవ్వొస్తోంది. 'ఎలా చూస్తోందో. అబ్బ ఈవిడ కళ్ళలో ఎంత ఆశో. నలభై దాటి ఉంటాయి. పచ్చని రంగూ... బుగ్గలూ... భుజాలు. వారెవా. శారద చిన్నది. సన్నగా ఉంటుంది. ఈవిడయితే... చంద్రం మొహంమ్మీదికి నవ్వు చేరింది.

వరలక్ష్మి కంగారుపడింది. అనుమానంగా అతని వైపు చూసింది. దీక్షగా తన్నైపే... ఇతనికి తెలిసింది. తెలిస్తే బావుండు. ఏం బావుండూ? తన్నీ తగలెయ్యరూ తనని, ఎక్కడికి పోతుందీ? వరలక్ష్మికి చెమటలు పోశాయి. గ్లాసు అందుకుని మొహం తిప్పుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. స్టవ్ మండుతోంది. కోరిక ఇంత చెడ్డదా? తనకెలా తీరుతుందో. ఎవ్వరైనా

తన మనసులో ఆలోచనలు గ్రహిస్తే ఇంకేమైనా ఉందా? పరువు, ప్రతిష్ఠ. తన చేతుల్లో పెరిగిన ఆరుగురు పిల్లలు. ఇద్దరు కొడుకులు. నలుగురు కూతుళ్ళు, కోడళ్ళు, అల్లుళ్ళు. వండీ వార్చీ కడిగీ తుడిచీ... పెళ్ళిళ్ళూ, పేరంటాలు, పురుళ్ళూ... పుణ్యాలు ఇంతేనా? ఇంకేవీ లేవా? పోనీ ఒక్కసారంటే ఒక్కసారి ఈ చంద్రం ఎంత బావున్నాడో. ఏం కళ్ళబ్బా అవీ... గడ్డం పెంచుతాడు. ముట్టుకుంటే గరుగ్గా ఉంటుందా? నా మెడ కింద ఇలా ఆన్చితే ఏమనిపిస్తుంది అప్పుడు. సన్నగా వంకర గీతలాగా కనిపించే ఆ బుల్లి పెదవులని ముద్దాడితే ఎలా ఉంటుందో. ఇంట్లో శాంతకి లాగా ఎగిరిపడతానా?

వరలక్ష్మి తట్టుకోలేకపోయింది. భగభగ మండే మంటకి చేయి ఆన్చింది. తెల్లటి చేయి నిమిషంలో నల్లగా కమిలిపోయింది. పళ్ళు బిగించింది వరలక్ష్మి. వేళ్ళ కొనలు తప్పించి చెయ్యంతా మాడిపోయింది. అప్పుడు అరచింది గట్టిగా గాయపడిన పక్షిలాగా. దెబ్బ తగిలిన జంతువులాగా. అదేమిటి పిన్నీ. అదేమిటలా? ఇల్లా రండ్రోయ్. ఒరే అన్నయ్యా, వదినా పిన్ని చేయి కాలిపోయిందిరా...

ఏమయింది? ఎందుకయింది? అయ్యో మాడిపోయిందేవిటే? దానికేవయిందర్రా... మాట్లాడరేం? పక్షవాతంతో ఒక కాలు చేయి సరిగ్గా లేని శాస్త్రుల్లు గబగబా నడవలేక వరండాలోంచే అరుపు మొదలుపెట్టారు. పిల్లలందరిలోకి ఆఖరిది చిట్టితల్లి శారద వెన్న గిన్నెతో వచ్చింది. ఆ పిల్ల కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి. ఏనాడూ కసురుకోనైనా కసురుకోని తల్లి కాలేని తల్లి వరలక్ష్మి పడుతున్న బాధ చూసి భగభగమని మండే చేతి మీద చల్లని చేత్తో వెన్న రాస్తోంది శారద. సరే... ఇది చేతి మంటకి ఉపశమనం, మరి మనసులో మంట!

శాస్త్రుల్లు ఈడుస్తూ వచ్చాడు.

''అంత వళ్ళుపై తెలియకుండా ఎట్లా వుంటావే నువ్వూ. మనసక్కడ ఉండదా ఏం? బావుంది రేపు ఇంట్లో శుభకార్యం పెట్టుకుని, చేయి కాల్చుకుని ఏడుపులు మొదలెట్టవూ. నీ కడుపున పుట్టిన పిల్లలయితే నీకు మమకారం పుట్టేది. ఎప్పుడూ ఇంట్లో శోకాలే. కాస్త మందేదో చూడండ్రా... ఇదంతా నా తలరాత''

వరలక్ష్మి పెదవుల మీదికి నవ్వొచ్చింది. శారద క్రిందికి చూసింది. శారద కళ్ళల్లో నీళ్ళు జలజలమని రాలిపడుతున్నాయి. ధగధగ లాడిపోతున్న బంగారు గాజుల మధ్యని ఎర్రని పువ్వుల గాజులు సన్నని సవ్వడి చేస్తుంటే తలవంచుకుని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకొంటూ వెన్న రాస్తోంది. ''ఆ... నా చేయి కాస్త కాలితే పండుగలు ఆగిపోతాయి కాబోసు. ఇవ్వాల్టికి తల్లి లేని పిల్లయిపోయిందా? నాకు పుస్తె ముడేసిన రోజు సవితి తల్లి దాపురిస్తోందని తెలీదా? తీపరమా? అందుకే ఆ నోరు పడిపోయింది. తొస్సి తొస్సిమంటూనూ, అందుకే పక్షవాతం వచ్చింది...''

వరలక్ష్మి నోటికి ఇంక తాళం పడదని పిల్లలకు తెలుసు. ఒక్కోళ్ళు బయటకు పోయారు. ఈడ్చుకుంటూ ముసలాయన కూడా. చిట్టి తల్లి శారద పిన్ని చేయి వదల్లే లేదు. వరలక్ష్మి ఇంకా గొణుగుతూనే ఉంది.

''మా అమ్మ చావుకి ఖర్చు పెట్టేవా? ఆవిడ చేతి వంట పాతికేళ్ళు మింగలా... మీ అమ్మ కడుపు కాలా... నా మీద జాలి లేదట్రా నీకు. ముసిలి వచ్చినాడా. నా గొంతు కోశావు'' వెన్న రాస్తున్న చిట్టి తల్లి చేయి వణికింది. పిన్ని ఇంక ఈ అల్లరి ఆపదు. కనీసం రెండు రోజులయినా ఇల్లు శవం వెళ్ళినట్లుగా మార్చి పారేస్తుందేమో. వరలక్ష్మి తిట్లు ఆపి శారద వైపు చూసింది.

''మధ్యన పిల్లేం చేసింది. భయపడి పోతుంది. పాపం... రేపే దీనికి శోభనం. ఎంత సనుంటుందో. అన్యాయంగా చేయి కాల్చుకున్నానే.''

శోభనం గురించి తలుచుకోగానే చప్పున వరలక్ష్మి చెవులు వేడెక్కాయి. కాసేపు వచ్చిన ఉద్రేకమూ చప్పున దిగిపోయింది. శారద చేతిలో గిన్నె ఊడ లాక్కుంది వరలక్ష్మి. పో... ఆ చెట్టు కింద మీ అక్క పవలింపు సేవ చేస్తోంది. పోయి గోరింటాకు పెట్టించుకోపో. ఇందాకే రుబ్బి ఆ రోటి మీద కొబ్బరి చిప్పలో పెట్టా....

శారద మాట్లాడలేదు. ఇంట్లో ఏ లోటూ చేయదు. కానీ ఈవిడ ఇట్లా ఎందుకు హింస పడుతూ ఉంటుందో శారదకు అర్థం కాలేదు. ఒంటిమీద నగలున్నాయి. ఎప్పుడూ పట్టుచీరలే కడుతుంది. హాయిగా వండుకొని తిని, పదిమందికీ పెట్టి... కలుపుగోలుగా ఉండే ఈమెకి మధ్యమధ్యన ఏమవుతుందీ? ఆ పిల్లకి ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు.

పోనీ నాన్న మీద కోపం ఎంచేతో... అనుకుంది. ''మరి చచ్చే చాకిరీ చేస్తుందే ఆయనకు, ఆ పక్షవాతం మనిషికి . ఆయన తిట్లు, ఆయన నోరు... అమ్మోమ్మో ఎవరూరుకుంటారు. ఆవిడ తప్ప... తనని కాదన్నట్టు... భరించే శరీరం తనది కానట్లు... అంతలా ఎల్లా ఓర్చుకుంటుందో పాపం...'' ఇక ఆలోచించలేక, రోటి మీద పెట్టిన కొబ్బరి డిప్ప పుచ్చుకుని అక్క దగ్గరికి పోయింది శారద. వరలక్ష్మి కాసేపూ చూస్తూ కూర్చుంది. వంట సగంపైగా అయింది. ఏం చేయాలనిపించలేదు. చేయకుండా ఉంటే ఆలోచనల దాడి... మండిపోతున్న చేతికి పాత గుడ్డ చింపుకుని కట్టుకుంది. కొబ్బరేసి కూర తాలింపు... చారు పాడి కొట్టి మరిగే చారులో విసిరేసి... అబ్బ ఏం వంట. నిమిషంలో వంటయిపోయింది. కాసేపు ఇంకేదన్నా ఉంటే బావుండు... వరలక్ష్మి అలవాటుగా వంట గది మధ్యలో దొడ్డి వైపుకి ఉన్న కిటికీ దగ్గరకు నడిచింది. నల్లని మువ్వలు. చలిగాలికి మరింత చల్లనైన మువ్వలు. ఎందుకో తల వాటికి ఆన్చితే ఏదో సేదదీరిన భావన. దొడ్లో చెట్ల కొమ్మల నుంచి చల్లని గాలేదో స్నేహంగా తనని

తాకిన అనుభూతి. వరలక్ష్మి కంట్లోంచి వెచ్చని కన్నీటి ముక్క బుగ్గ మీదికి జారింది. మనసు కరిగి కళ్ళలోంచి ఇల్లాగిల్లా వచ్చేస్తోందో ఏమో. వరలక్ష్మి సన్నగా నవ్వుకొంది.

★ ★ ★

శారదకు తల రుద్ది పొడుగాటి జుట్టు సన్నగా దువ్వి... ఎంచి పెట్టిన పెద్దపెద్ద మల్లి మొగ్గలతో జడకుట్టి మిగిలిన పూలన్నీ మంచంమీద కుమ్మరించింది వరలక్ష్మి... బల్లమీద లడ్లు, కాజాలు, పాలగ్లాసు, మంచినీళ్ళ మరచెంబూ అమరుస్తూ శరీరం యంత్రంలా తిరుగుతోంది.

ఆ మంచంమీద శారదా... వాళ్ళాయనా... ముందు ఏం మాట్లాడుకుంటారో. కొత్తవాళ్ళు కదా. ఎట్లా కలుస్తారేమోనూ. శాస్త్రుల్లుని ఎప్పుడో ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచి తెలుసును. ఆయన పన్నొకటి ఊడితే అరుగు మీద నుంచుని కిందకు ఉమ్ములేస్తో తనని పిలిచి గుప్పిట్లో ఊడిపోయిన పన్ను ఉంచి జాగ్రత్తగా సైడు కాలువలో పారేయమన్నాడు ఓ రోజు. గుప్పిట తెరిచి చూస్తే ఊడిన పన్ను. ఎంత రోత పుట్టిందో. అమ్మతో చెపితే 'పోన్లే ముసలాడు' అనేసింది. అమ్మకు అంట్లు గిన్నెలు కడిగి పెడుతుంటే ఊడిపోయిన ఆ పన్ను తాలూకూ స్పర్శ తగులుతూ ఎంత చీదర పుట్టిందో. శాస్త్రులుని వద్దనేందుకు ఏవుందీ. చదువా? సంధ్యా, ఇల్లా వాకిలా... తల్లా... తండ్రా. ఈ ప్రపంచంలో తను గోరు ఆన్చేంత చోటు కూడా లేదే. ఈ ముసలాడికి పెళ్ళామయితే అబ్బో అన్నీ తినచ్చు. పిల్లలున్న ఇల్లు. పిండివంటలూ అవీ దిట్టంగా వండుతారు. అళ్ళంతా తనకన్నా చిన్నేగా పాపం. తనదే పెత్తనం. అప్పుడు ఆలోచించుకొంటే బానే ఉంది. బాగా ఉండక ఏం చేస్తుంది. ఎక్కువెక్కువ పాలు తాగటమూ, ఎక్కువెక్కువ మీగడ తినటమూ... ఇదివరకటి లాగా అమ్మ దాచి ఇస్తే కక్కుర్తిగా దొడ్లో రోటి మీద కూర్చుని.... అన్నీ కలిపేసి నమిలి పారేసినట్టు కాకుండా... దర్జాగా వంటింట్లో... ఇంతేనమ్మా పెత్తనమంటే ఇంతే. ఇది కాకుండా ఇంకో సుఖం కోసం మనసు కొట్టుకుపోతుందని నాకు తెలీదమ్మా. తెలీదు... వరలక్ష్మికి కుమిలి కుమిలి ఏడవాలనిపించింది.

సాయంకాలం అయింది. వరలక్ష్మి ఉత్సాహంగా ఊగి ఊగిపోతూ మంగళ హారతులు పాడేసింది. బంతులాటల్లో అల్లుడ్ని దబాయించింది. ముద్దుగా కూతుర్ని కసిరింది. ముత్తయిదులకు పళ్ళు, జాకెట్టు ముక్క వాయనం ఇచ్చి పెళ్ళికూతురు తిమ్మిరెక్కిన కాలు జాడించుకుంటూ లేచి నిలబడితే, వరలక్ష్మి చేయి పట్టుకుని గది గుమ్మం వద్దకు తీసుకుపోయింది... గది తలుపులు మూస్తుంటే... గుండెలు అదే పనిగా జల్లుమనటం!

కాళ్ళకి రాళ్ళు కట్టినట్టు వరలక్ష్మి భారంగా నడుస్తూ వంటింటి గుమ్మం ముందు కూలబడింది. మనసులోంచి, ఏవేవో, ఎప్పటెప్పటివో ఆలోచనలు...

రెండో పిల్ల మొగుడు భాస్కరం ఇంకో అమ్మాయితో సంబంధం పెట్టుకున్నాడు. రెండోది గోలుగోలున ఏడ్చింది. తండ్రీ అన్నలూ చెల్లెళ్ళూ వరుస వారీగా ఓదార్చారు. 'పోనిద్దూ... మగాడు - నీకేం పోయిందీ. లక్షణంగా ఇద్దరు మగపిల్లలూ... లంకంత ఇల్లు. బోలెడన్ని నగలు. అసలు మాట్లాడితే అన్నీ హక్కులూ నీకే ఉంటాయి. కాస్త పచ్చపచ్చగా ఉన్నాడని అదెవత్తో దగ్గర చేరింది లెద్దూ. భాస్కరం గాడికి బుద్ధి కుదిరితే దాన్ని తన్ని తగలెయ్యడా? పెళ్ళాం కోసం పరుగెత్తుకు రాడా. ఇల్లాంటివి మామూలే లెద్దూ''

అబ్బ... ఎన్నెన్ని మాటలూ... ఎన్నెన్ని ఊరడింపులో కన్నవాడినీ కట్టుకున్న వాడినీ శపించుకుంటూ, ఆ లంకంత ఇల్లు ఊడ్చేందుకూ బోలెడన్ని నగలు భద్రంగా దాచేందుకూ కన్నబిడ్డల్ని సాకేందుకు ఆ ఇంట్లో ఇల్లాలిగా బతికేందుకు తాళి కట్టించుకున్నందుకు ఆ హక్కు భుక్తాల తోటే ఏడుస్తూ రెండో పిల్ల వెళ్ళిపోయింది. భాస్కరం ఈ రెండేళ్ళలో మరో ఇద్దరితో కూడా సంబంధాలు పెట్టుకున్నాడు. హక్కుగా ఇంట్లో పడి వున్న భార్యను ఏలుకున్నాడు. దానికిప్పుడు ఏడో నెల.

మరి తనకు పోనీ రెండు రోజులేనా సుఖంగా ఉండొచ్చని హామీ ఎవరిస్తారో? అప్పుడెప్పుడో పెద్దాడు సత్యం స్నేహితుడి బాబాయి ఒకడు పేరంటానికెళ్ళొస్తుంటే కనిపించి సోది కబుర్లేసుకుని ఇంటి వరకూ వచ్చాడు. అరుగు మీద కూర్చుని వచ్చేపోయే వాళ్ళను పిలిచి కూర్చోబెట్టుకొని గ్రహాలతీరుతెన్నులు గురించి వివరిస్తున్న శాస్త్రుల్లు ఆయన్ను గమనించి ముటముటలాడేడు. రెండు రోజులు సాధించి పెట్టాడు. ఇంతకీ ఈ వెంట వచ్చిన బాబాయి వెధవ తనంత ముసలివాడేనూ...?!

వరలక్ష్మి దొడ్లో అలికిడికి గుమ్మం లోంచి తొంగి చూసింది. లంకంత పెరడు. దొడ్లో అంతా చేమలూ, కూరపాదులూ ఏ దొంగయినా దూకలేదు కదా...? దొంగ కాదు చంద్రం. వెన్నెట్లో బావిగట్టు పక్కన జామచెట్టు వారన నిలబడి ఉన్నాడు. సందువేపు తలుపు తెరుచుకుని వచ్చి ఉంటాడు. శాంత పాపం నిద్రపోయిందేమో.

వరలక్ష్మి లేచి నిలబడింది. కాళ్ళు కొంచెం పట్టేసినట్లున్నాయి. నలభై దాటడం లేదూ అనుకొంది. వరలక్ష్మి లేచి నిలబడడం చూసి చంద్రం పిల్లిలాగా నడుచుకుంటూ వచ్చాడు. నిన్న శాంత చదువుకుంటుంటే వచ్చినట్లుగానే. వరలక్ష్మి గుండె దడదడ కొట్టుకొంది.

నెమ్మదిగా వచ్చి గరుకుగడ్డం భుజం మీద ఆనిస్తాడా?

వెచ్చని శ్వాస తన మెడకు తగులుతుందా?

వెన్నెల్లోకి రెండడుగులు వేసింది వరలక్ష్మి.

చంద్రం దగ్గరకు వచ్చాడు.

''నేను నిన్ను చూస్తూనే ఉన్నాలే. నాకు అర్థం అయిందిగా. పాపం ముసలి మొగుడు. నువ్వేం చేస్తావులే. ఇదిగో వీటి కోసమే పట్నం వెళ్ళాను...'' చేతిలో కండోమ్స్ చూపించాడు. ఒక్క క్షణం వళ్ళంతా జలదరించింది వరలక్ష్మికి.

నీకు మల్లేనే నాకింకో స్నేహితురాలుందిలే మా వూళ్ళో. దాని దగ్గరకెళ్ళినప్పుడు ఇయ్యి వాడతా. మనకి జబ్బులంటుకుంటాయని భయ్యం. జాగ్రత్తగా ఉంటాలే. కడుపో కాలో వస్తే మళ్ళీ మన చేతికి చవురెందుకూ?

వరలక్ష్మి చెవులు వినిపించటం మానేస్తే బావుండుననిపించింది.

వెర్రిదానిలాగా అతని వైపు చూస్తూ నిలబడింది.

''ఇదిగో ఇదేసుకొంటే పెద్ద తేడా ఉండదు. నీకూ సేఫ్టీగా ఉంటుంది. నీకింకా నలభయ్యేగా. ఇక నీ సంగతి నేను చూసుకుంటానులే....'' కండోమ్ చూపిస్తూ వెకిలిగా నవ్వాడతను.

వరలక్ష్మి విగ్రహంలాగా నిలబడింది.

అట్లా. బావిగట్టుకిరా. తడితడిగా ఉంది కదూ. కాస్త ఏదైనా పాత గుడ్డ తెచ్చి అదంతా తుడూ...

దేనికి సిద్ధమై పోతున్నాడితను...?

వరలక్ష్మికి తన వళ్ళంతా రాళ్లతో కట్టేసినట్టు అవన్నీ ఫెళఫెళమంటూ కుప్పకూలిపోతున్నట్టు అనిపించింది.

''అంతేనా. ఆ బావి గట్టు మీద... అంట్లగిన్నెలు పడేసిన బావిగట్టు మీద అవన్నీ కాలితో నెట్టి ఈ కుక్క తనను తాకబోతోందా? ఆవిడకు వాంతి వస్తున్నట్లనిపించింది.

ఇన్నాళ్ళూ తన వంట్లోకి ఆవిర్లు వచ్చింది ఈ కార్యక్రమం కోసమేనా?

చిన్న పిల్లతెమ్మెర కూడా తన కోసం మెల్లగా వీచదా? ఒక్క సుగంధపు గాలి కూడా తనకు తగలదా? ప్రేమతో నిండిన రెండు కళ్ళు తన కోసం చూడవా? తన వళ్ళంతా ఇష్టంతో ముట్టుకుని తన మనసుని... అందిట్లో దాచిన మమకారాన్ని అందుకునే మనిషి లేదా? జాకామల్లె తీగ కిందకి వాలిన చోట వెన్నెల్లో ఆ తీగ చివర్న ఒక మొగ్గ, అందంగా మెరిసిన చీకట్లో నిలబడి తన పట్ల కరుణతో కరిగిపోదా? జాలితో ద్రవించిపోతూ తన గుండెల్లో మంటను ఆర్పగలిగే స్పర్శ దొరకనట్లేనా? ఎక్కడా మనసులేని మమత లేని ప్రేమలేని అనురాగం

లేని బావిగట్టు శృంగారమేనా తన జీవితేచ్ఛ!

వరలక్ష్మి దగ్గరగా వచ్చి, 'పదా...' అంటూ భుజంమ్మీద చేయి వేశాడు చంద్రం. మవ్వుల పామేదో భుజం మీదికి జారినట్టు అనిపించింది ఆమెకు. తన మనసేమిటో తనకే అర్థం కాలేదు. మరి చంద్రంమ్మీదికి తనెందుకు కళ్ళు పరుగెత్తించిందీ! అతను శాంతతో మాట్లాడితేనే తన వళ్ళెందుకు పులకరించిందీ? అతనితో సమాగమం గురించి ఎన్నెన్ని రాత్రిళ్ళు ఆలోచించి ఆలోచించి అలసిపోయింది. మరి ఇవ్వాళేమయిందీ? చంద్రమే కాదు... ఇంకోడు... మరొకడు... ఎవ్వరైనా తనకి ఒకటేనా?

'కాదు' వరలక్ష్మి కేకవేసింది. చంద్రం ఉలిక్కి పడి దిక్కులు చూశాడు.

''నీకేమైనా పిచ్చా ఏమిటీ? ఇన్నాళ్ళూ నా మీద పడి...''

వరలక్ష్మి ఊచిపెట్టి చంద్రం చెంప మీద ఒక దెబ్బ వేసింది.

''దొంగ ముండా...''

చంద్రం పళ్ళు నూరుతూ చేయి పైకెత్తేడు. ఒక్క క్షణంలో వరలక్ష్మి మొహం పేలిపోయేదే.

'చీకట్లో ఎటు వెళ్ళారండీ' సందు చివర్ని శాంత గొంతు వినవచ్చింది. చంద్రం పరుగెత్తుతున్నట్టు అటు వెళ్ళిపోయాడు.

వరలక్ష్మి కాస్సేపు అక్కడే నిలబడింది. నెమ్మదిగా వెనక్కి వచ్చి అలవాటైన కిటికీ మీద చేతులు వేసి ఊచలకు తల ఆన్చింది. చల్లని ఊచలు బుగ్గలు తాకేయి.

వరలక్ష్మికి నవ్వొచ్చింది. 'దొంగముండా' అనేశాడు. వాడి ప్రేమ స్థాయి అదా. తప్పేనా మరి తనది? అతన్ని తలుచుకుని... ఏదో ఊహించుకునేది. తన చేతిలో లేదు మనసు. పరుగులు తీస్తోంది. కోరిక అనే బలమైన ఊహ శరీరాన్ని లొంగదీసుకొంటోంది. ఈ సృష్టిలో ప్రతి ప్రాణికీ ఉండే సహజమైన సాధారణమైన కోరిక తనను చుట్టుముడితే తనేం చేయగలదూ? పలుపుతాడు కట్టి దొడ్లో కట్టిపడేసిన పశువుకి మల్లే, పసుపు తాడొకటి తన మెళ్ళో కట్టి ఇంట్లో పడేసి, పాపము, సంఘము, ద్రోహమూ ఇన్ని భావజాలాల ముళ్ళ కంచెల నడుమ... నా ఇల్లాలి తనానికి ఏం అర్థం చెప్పాలి? ఈ గాయాలకు ఏం లేపనం పూయాలి.

వరలక్ష్మి కళ్ళు జలజలమని వర్షించాయి.

'ఇంకెప్పుడూ పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు చేయకూడదు. మనసుని ఇంకోవైపుకి మళ్ళించుకోవాలి. పోనీ సుబ్బమ్మగారు చెప్పినట్టు ధ్యానమో ఏదో చేయాలి... ఆలోచనలతోనే తెలతెలవారింది. వంటింటి గది తలుపులు తీసుకుని శారద లోపలికి వచ్చింది. వస్తూనే వరలక్ష్మి

వొళ్ళో తల దాచుకుంది. నవ్వుతో, సిగ్గుతో ఆ పిల్ల బుగ్గలు ఎర్రబడిపోయి ఉన్నాయి. భావోద్రేకం తట్టుకోలేనట్లు ఆ పిల్ల రెండు చేతులూ పిన్ని మెడలో వేసింది. వరలక్ష్మి శారదను వళ్ళోకి తీసుకుంది.

చిక్కుపడిన తల వెంట్రుకల నిండా నక్షత్రాలు కూర్చినట్టు మల్లెపువ్వులు. అస్తవ్యస్తమైన చీరెని ఆదరాబాదరా చుట్టుకున్న ఛాయలు.

వరలక్ష్మికి చూస్తూ ఉండగానే బుగ్గలు వేడెక్కాయి. శారదను దగ్గరకు తీసుకున్న చేతులు వణికాయి.

అతను శారదను ఎల్లా ముట్టేసేడో...

ఒక్కసారి ఆ గదినీ... శారద సంబరానికి కారకుడైన అతన్ని చూడాలనిపించింది.

లేమ్మా... శారదా. లే... ముఖం కడుక్కో. అందరూ లేస్తారు. స్నానం చేసి చీరె మార్చుకో. నేను అబ్బాయికి కాఫీ ఇస్తా.

లేచి ఉత్సాహంగా కాఫీ గిన్నె స్టవ్ మీద పెట్టింది వరలక్ష్మి. కిటికీ లోంచి వల్బని వెలుగొస్తోంది. తెలవారుతోంది.

వరలక్ష్మి కాఫీ గ్లాసుతో గది తలుపులు నెట్టింది.

మంచంమీద అడ్డదిడ్డంగా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడతను. శారద మొగుడు. జారిన దుప్పటీ... శారద కింద వదిలేసిన నలిగిన మల్లె చెండూ. వరలక్ష్మికి గుండెను ఎంత వద్దు వద్దని బతిమిలాడేసినా జల్లుమనేసింది.

నే రాయినయిపోతే బావుణ్ణు. ఆలోచనలు రాని పిచ్చిదాన్నయితే బావుణ్ణు. వరలక్ష్మి ఆలోచన అక్కడితో ఆగింది. పిచ్చిదాన్నయితే... అవునవును పిచ్చిదాన్నయితే... నవ్వటం మొదలుపెట్టింది. వరలక్ష్మి... నలభై ఐదో ఏట ఆవిడ కళ్ళు మూసేదాకా పాపం ఆగనే లేదా నవ్వు.

★

ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి

28.12.1997